

ligesaa dybt, som Bevillingen er opløst overfor Bevillingsmyndigheden, dengang den begjæretes. Jeg tør ikke opholde det høie Thing med at udføre dette videre ved Exempler; jeg skal tillade mig blot at henvise til Anmærkningerne f. Ex. til Krigsministeriets Regnskab. Det Regnskab, som Krigsministeriet aflægger, er ene og alene en Opstilling af, hvad der findes paa selve Finantsloven, og hvad der er udgivet paa de Konti, der findes i Finantsloven. Men i Anmærkningerne findes disse Bevillinger opløste i større eller mindre Grad, og det er navnlig paa dette Omraade, at jeg mener, at Opløsningen maa finde Sted i Regnskabet i samme Maal, som det finder Sted i Bevillingen. Hvad jeg imidlertid ønskede nu at gjøre gjældende, er dette: at følge den Vej, som det forekom mig, at det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) vilde anse som den ønskelige, nemlig at Behandlingen af det her foreliggende Lovforslag, overhovedet Vedtagelsen af en Lov om Statsregnskabet, udsættes, indtil man bliver enig om, hvad der er bindende og hvad ikke — den Fremgangsmaade kan jeg ikke finde ganske rigtig. Rigsdagen har opfordret Regjeringen til at fremkomme med et Lovforslag om denne Materie, Regjeringen imødekommer denne Opfordring, og jeg finder det da ikke rigtigt at bevare denne Imødekommen med, at vi nu helst ville vente med Lovforslaget, indtil det eller det er afgjort; Sigt maatte være fremkommet paa et tidligere Stadium, nemlig dengang Opfordringen stilledes til Regjeringen. Jeg anser det ikke for umuligt, at der ved Rigsdagens Behandling kan tilveiebringes Enighed med den høitærede Finantsminister om Forandringer i Lovudkastet, som kunne tilfredsstille baade til den ene og til den anden Side. Jeg skal derfor anbefale Sagens Fremme.

Fischer: Maa jeg tillade mig den Bemærkning, at det intet Dieblit er faldet mig ind, at tilraade det ærede Thing at negte Sagens videre Fremme. Jeg ønsker den netop

fremmet. — Hvad den høitærede Finantsminister har bemærket overfor mine Udtalelser, kunde paa forskjellige Punkter give mig Anledning til yderligere Bemærkninger, men jeg skal ikke paa dette Trin af Sagens Forhandling forfølge Enkelthederne videre. Jeg skal kun tillade mig at fremhæve en eneste Ting, der ligger mig særlig paa Hjerte, og paa hvilken jeg tror, at der ligger en stor Vægt. Det er med Hensyn til Begyndelsen af 2det Afsnit af § 6. Den høitærede Finantsminister ytrede derved, at det ikke vilde være ganske heldigt, om man krævede en altfor stor Detail i Ministeriernes Bestyrelsesregnskaber, men at det var at foretrække, at man overlod Statsrevisionen at begjære Oplysninger, saafremt den fandt Anledning dertil. Dette er efter min Mening en meget for dørvælgelig Sætning for alle Regnskaber. Et Regnskab bør indeholde fornødne Oplysninger om, hvortil de Pengemidler, som Regnskabet angaar, ere anvendte, og man maa ikke overlade det til Noget at spørge bagefter; thi den, der skal spørge, kan derved komme i den største Forlegenhed. Jeg vil nemlig gjøre opmærksom paa, at det er umuligt at spørge om en Sag, naar man ikke veed, at den er til, og man kan ikke spørge forstandigt om en Sag uden at have adskillig Kundskab til den. Bestyrelsesregnskaberne maa derfor indeholde Oplysning om enhver vigtig i Aarets Løb forefalden Begivenhed; ellers svarer Regnskabet ikke til sin Hensigt, og det vil i mange Tilfælde være umuligt at gjøre Spørgsmaal og at gjøre fornuftige Spørgsmaal.

Finantsministeren: Deri kunde jeg være fuldkommen enig med det ærede Medlem, men Spørgsmaalet er kun om, hvad der er vigtigt.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning over Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling, som vedtoges enstemmigt med 36 Stemmer.